

for skifte af sådanne boer. En vis tillem্পning af almindelige danske regler synes dog at hæve fundet sted, ligesom der under den nye retsplejeordning gennem landsdommerens vejledningsvirksomhed er blevet større ensartethed i fremgangsmåden.

Stillingen i dag er herefter den, at den hidtidige praksis fungerer tilfredsstillende for så vidt angår størstedelen af boerne, som er af beskeden værdi. For de få større boer er der derimod et behov for faste, klart udtalte regler, og med den stigende levestandard vil antallet af sådanne boer forøges.

Når der nu ønskes fælles regler om arv og skifte efter alle i Grønland bosatte personer, kan man som anført ikke bygge på en bestemt grønlandsk, fra dansk afvigende retsopfattelse.

Det naturlige udgangspunkt for en fælles lovgivning synes herefter at måtte være gældende dansk ret.

Man har derfor for så vidt angår den legale arvefølge, slægtens og ægtefællens arveret samt testamentsretten fulgt dansk ret, og dette har man også gjort for så vidt angår de for ægtefællens beskyttelse så vigtige regler om adgangen til h nsiddens i uskiftet bo.

For så vidt angår disse sidste må det imidlertid tages i betragtning, at de danske regler om ægtefællers arveret og uskiftet bo bygger på den ordning af formueforholdene mellem ægtefæller, der er udformet i den danske  gteskabslov nr. 56 af 18. marts 1925. Adskillige af lovforslagets regler, således reglerne for ægtefællers arveret, om uskiftet bo, om tvangsarv og flere af reglerne i kapitlerne 3 og 4 har en nøje sammenhæng med ordningen af ægtefællernes formueforhold, og de retsanvendende myndigheder må nødvendigvis overalt, hvor der bliver tale om skifte mellem en afdød persons efterladte ægtefælle og andre arvinger, gøre sig klart, hvorledes formueforholdet mellem ægtefællerne skal opfattes, idet dette blandt andet er en afgørende forudsætning for at fastslå omfanget af den bomasse, der skal skiftes.

At dømme efter den foreliggende skiftepraksis synes opfattelsen at være den, at hver ægtefælle i levende live råder over, hvad han har indbragt ved arv eller erhvervet for midler, han selv har tjent; de ejendele, han således råder over, har tillige indtil de senere år været de efterladenskaber, der registreres ved hans død, og som er genstand for overgang til arvingerne. Det har således været praksis at henregne boer efter gifte kvinder til gruppen af boer, hvor der intet efterlades, selvom ægtefællerne havde eget hus og manden eventuelt større erhvervsredskaber eller sparekasseindest ende. Om udviklingen i retspraksis henvises til

bemærkningerne i landsr dsudvalgets udtalelse til § 4 (bilag 2).

Med indførelsen af fælles arveregler for grønlændere og danske i Grønland synes man imidlertid ikke at kunne komme uden om også at l se spørgsmålet om ægtefællers formueforhold ens. For de danske boer gælder ægteskabsloven af 18. marts 1925, det vil sige, at der består formuefællesskab, medmindre andet er vedtaget. For de grønlandske boer, hvor det vil få praktisk interesse at tage stilling til formueforholdet, må utvivlsomt også formuefællesskab tages som udgangspunkt.

For at tage rimeligt hensyn til den i Grønland navnlig for så vidt angår mindre boer herskende praksis, der i vidt omfang beskytter husf llernes interesser, har man dog i kapitel 4 tilføjet bestemmelser om skifte, som i en vis grad fremover skulle kunne sikre kontinuitet i retsudviklingen.

Ved udformningen af de enkelte bestemmelser i kapitlerne 1 og 2 har man valgt i det store og hele at følge lov nr. 66 af 17. marts 1954 om ændringer i arveforordningen (arveklasserne) samt det danske udkast til arvelov af 1941, udarbejdet af den i 1936 nedsatte arvelovskommission.

Der er dog i nærværende lovforslag foretaget en vis forenkling, idet enkelte af arvelovsudkastets bestemmelser er udeladt, selv om de er i overensstemmelse med gældende dansk ret, ud fra den betragtning, at der i et lille samfund som det grønlandske kun yderst sjældent vil blive brug for den, og at de i givet fald også uden positive regler herom må antages at blive lagt til grund i praksis. Dernæst har man som hovedregel valgt at følge arveforordningen på materielle punkter, hvor der måtte være uoverensstemmelse mellem denne og arvelovsudkastet. Enkelte bestemmelser, der er gældende dansk ret, er endvidere udeladt, fordi de strider imod det bestående grønlandske retssystem på området, der ikke samtidig tages op til revision. Endelig har man ved udformningen af visse bestemmelser i stedet for arvelovsudkastet valgt en af justitsministeriet ved en gennemgang af udkastet foretaget formulering.

I skiftekapitlerne har man optaget sådanne regler, som slutter sig n r til de materielle arveregler, som de supplerer og på en måde modificerer. Retsplejelovens og retsplejeordningens skiftebestemmelser er sammenarbejdet og optaget i lovforslaget, hvorved administrationen af bestemmelserne skulle l ttes. Man har derimod ikke ment, at tiden var inde til en gennemførelse af de mere komplicerede almindelige danske skifteregler.

Lovforslagets *kapitel 3* indeholder almindelige regler for skifte. De fleste af bestemmelserne svarer